

UCHWAŁA Nr//21
SEJMIKU WOJEWÓDZTWA MAŁOPOLSKIEGO
z dnia2021 r.

w sprawie wprowadzenia na obszarze Miasta Oświęcim ograniczeń w zakresie eksploatacji instalacji, w których następuje spalanie paliw

Na podstawie art. 18 pkt 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1668 z późn. zm.) w związku z art. 96 ust. 1, 6, 7 i 9 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1219 z późn. zm.), uchwała się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§1

1. W celu zapobieżenia negatywnemu oddziaływaniu na zdrowie ludzi i na środowisko, w granicach administracyjnych Miasta Oświęcim, wprowadza się ograniczenia i zakazy określone niniejszą uchwałą.

2. Ilekroć w niniejszej uchwale jest mowa o:

- 1) **rozpoczęciu eksploatacji instalacji** – należy przez to rozumieć pierwsze uruchomienie w miejscu obecnego użytkowania.
- 2) **paliwach stałych** – należy przez to rozumieć paliwa stałe w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt. 4a z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (t.j. Dz.U z 2021 poz.133),
- 3) **biomasie** – należy przez to rozumieć biomasę pozyskaną z drzew i krzewów oraz roślinną z rolnictwa.
- 4) **Rozporządzeniu Komisji (UE) 2015/1189** – należy przez to rozumieć Rozporządzenie Komisji (UE) 2015/1189 z dnia 28 kwietnia 2015 r. w sprawie wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE w odniesieniu do wymogów dotyczących ekoprojektu dla kotłów na paliwo stałe (Dz.U.U.E.L.2015 r. Nr 193, poz.100),

- 5) **Rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1185** – należy przez to rozumieć Rozporządzenie Komisji (UE) 2015/1185 z dnia 24 kwietnia 2015 r. w sprawie wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE w odniesieniu do wymogów dotyczących ekoprojektu dla miejscowych ogrzewaczy pomieszczeń na paliwo stałe (Dz.U.UE.L.2015 r. Nr 193, poz.1).

§2

Rodzaje instalacji, dla których wprowadza się ograniczenia i zakazy w zakresie ich eksploatacji to instalacje, w których następuje spalanie paliw w rozumieniu art. 3 pkt. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 833 z późn. zm.), w szczególności kocioł, kominek i piec, jeżeli:

- 1) dostarczają ciepło do systemu centralnego ogrzewania lub
- 2) wydzielają ciepło poprzez:
 - a) bezpośrednio przenoszenie ciepła lub
 - b) bezpośrednio przenoszenie ciepła w połączeniu z przenoszeniem ciepła do cieczy lub
 - c) bezpośrednio przenoszenie ciepła w połączeniu z systemem dystrybucji gorącego powietrza.

§3

Podmiotami, dla których wprowadza się zakazy są podmioty eksploatujące instalacje wskazane w §2.

Rozdział 2

Ograniczenia dotyczące rodzaju paliw

§4

1. W instalacjach wskazanych w § 2 do 31 grudnia 2029 r. zakazuje się spalania:
 - 1) paliw stałych, o których mowa w art. 7 ust. 7a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw,
 - 2) biomasy o wilgotności w stanie roboczym powyżej 20%.
2. W instalacjach wskazanych w § 2 od dnia 1 stycznia 2030 r. zakazuje się spalania paliw stałych innych niż biomasa o wilgotności w stanie roboczym nie wyższej niż 20%.

Rozdział 3

Ograniczenia dotyczące instalacji, w których następuje wyłącznie spalanie biomasy

§5

W przypadku instalacji, o których mowa w §2, których eksploatacja rozpoczęła się lub rozpocznie się przed 1 stycznia 2023 r., dopuszcza się spalanie biomasy o wilgotności w stanie roboczym nie wyższej niż 20%, jeżeli:

- 1) W przypadku instalacji wskazanych w §2 pkt 1, spełnione są łącznie następujące warunki:
 - a) spalanie paliwa zachodzi w instalacjach, które zapewniają minimalne poziomy sezonowej efektywności energetycznej i normy emisji zanieczyszczeń dla sezonowego ogrzewania pomieszczeń określone w punkcie 1 załącznika II do Rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1189,
 - b) umożliwiają wyłącznie automatyczne podawanie paliwa, za wyjątkiem instalacji zgazowujących paliwo
- 2) W przypadku instalacji wskazanych w §2 pkt 2 spalanie paliwa zachodzi w instalacjach, które spełniają minimalne poziomy sezonowej efektywności energetycznej i normy emisji zanieczyszczeń dla sezonowego ogrzewania pomieszczeń określone w punkcie 1 i 2 załącznika II do Rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1185.

§6

1. W przypadku instalacji, o których mowa w §2, których eksploatacja rozpocznie się po 31 grudnia 2022 r., dopuszcza się spalanie biomasy o wilgotności w stanie roboczym nie wyższej niż 20%, jeżeli:
 - 1) W przypadku instalacji wskazanych w §2 pkt 1 spełnione są łącznie następujące warunki:
 - a) spalanie paliwa zachodzi w instalacjach, które zapewniają minimalne poziomy sezonowej efektywności energetycznej i normy emisji zanieczyszczeń dla sezonowego ogrzewania pomieszczeń określone w punkcie 1 załącznika II do Rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1189, przy czym emisje cząstek stałych dotyczące sezonowego ogrzewania pomieszczeń, o których mowa w lit. c pkt 1 tegoż załącznika nie mogą przekraczać 20 mg/m³.
 - b) umożliwiają wyłącznie automatyczne podawanie paliwa, za wyjątkiem instalacji zgazowujących paliwo
 - 2) W przypadku instalacji wskazanych w §2 pkt 2 spełnione są łącznie następujące warunki:
 - a) spalanie paliwa zachodzi w instalacjach z zamkniętą komorą spalania, spełniających minimalne poziomy sezonowej efektywności energetycznej

i normy emisji zanieczyszczeń dla sezonowego ogrzewania pomieszczeń określone w punkcie 1 i 2 załącznika II do Rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1185,

b) spalanie zachodzi w instalacjach wyposażonych w termostatyczny regulator dostarczania powietrza do procesu spalania dedykowany dla użytkowanego urządzenia, z kodowanym dostępem do ustawień.

2. Postanowienia ust. 1 pkt. 2 nie dotyczą instalacji wymienionych w art. 1 ust. 2 Rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1185. Instalacje te mogą być eksploatowane po spełnieniu warunków wskazanych §5 pkt. 2 bez względu na moment rozpoczęcia eksploatacji.

Rozdział 4

Ograniczenia dotyczące instalacji, w których następuje spalanie paliw stałych innych niż biomasa

§7

W przypadku instalacji, o których mowa w §2, z zastrzeżeniem § 4 oraz § 11, dopuszcza się spalanie paliw stałych innych niż biomasa o wilgotności w stanie roboczym nie wyższej niż 20%, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki:

- 1) eksploatacja instalacji rozpoczęła się przed 1 stycznia 2022 roku,
- 2) spełniają wymagania określone w § 4 lub § 5 uchwały Nr XXXII/452/17 Sejmiku Województwa Małopolskiego z dnia 23 stycznia 2017 r. w sprawie wprowadzenia na obszarze województwa małopolskiego ograniczeń i zakazów w zakresie eksploatacji instalacji, w których następuje spalanie paliw (Dz. Urz. Woj. Małop. poz. 787), a podmioty eksploatujące instalacje są zobowiązane do wykazania spełniania tych wymagań zgodnie z § 7 tej uchwały.

Rozdział 5

Obowiązki podmiotów objętych uchwałą w zakresie niezbędnym do kontroli realizacji uchwały

§8

Podmiot eksploatujący instalację jest zobowiązany do wykazania spełniania wymagań określonych w §5 – 7 niniejszej uchwały poprzez przedstawienie dokumentów potwierdzających spełnienie tych wymagań, w szczególności:

- 1) dokumentacji z badań,
- 2) dokumentacji technicznej urządzenia,
- 3) instrukcji dla instalatorów i użytkowników, o której mowa w punkcie 2 lit. a załącznika II do Rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1189 oraz w punkcie 3 lit. a załącznika II do Rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1185,

- 4) deklaracji właściwości użytkowych zgodnej z Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 z dnia 9 marca 2011 r. ustanawiającym zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylającym dyrektywę Rady 89/106/EWG (Dz.U.UE.L.2011 r. Nr 88 poz. 5).

§9

Podmiot eksploatujący instalację jest zobowiązany do wykazania spalania paliwa spełniającego wymagania określone w § 4 ust. 1 pkt 1) niniejszej uchwały poprzez przedstawienie organom uprawnionym do kontroli świadectwa jakości paliwa stałego, o którym mowa w art. 6c ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Rozdział 6

Przepisy przejściowe i dostosowujące

§10

Do eksploatacji instalacji wymienionych w §2 znajdujących się w granicach administracyjnych Miasta Oświęcim nie stosuje się uchwały Nr XXXII/452/17 Sejmiku Województwa Małopolskiego z dnia 23 stycznia 2017 r. w sprawie wprowadzenia na obszarze województwa małopolskiego ograniczeń i zakazów w zakresie eksploatacji instalacji, w których następuje spalanie paliw (Dz. Urz. Woj. Małop. poz. 787), o ile wyraźnie nie wskazano inaczej.

§ 11

1. Dla instalacji wskazanych w § 2 pkt. 1, niezależnie od tego jaki rodzaj dopuszczonego paliwa stałego jest w nich spalany, będą obowiązywać wymagania wskazane w § 5 pkt. 1:
 - 1) od dnia 1 stycznia 2023 r. dla instalacji, których eksploatacja rozpoczęła się przed 1 lipca 2017 r. niespełniających wymagań w zakresie sprawności cieplnej i emisji zanieczyszczeń określonych dla klasy 3, 4 lub 5 według normy PN-EN 303-5:2012,
 - 2) od dnia 1 stycznia 2027 r. dla instalacji, których eksploatacja rozpoczęła się przed 1 lipca 2017 r. spełniających wymagania w zakresie sprawności cieplnej i emisji zanieczyszczeń określonych dla klasy 3 lub klasy 4 według normy PN-EN 303-5:2012.
2. Instalacje wskazane w § 2 pkt. 1, niezależnie od tego jaki rodzaj dopuszczonego paliwa stałego jest w nich spalany, których eksploatacja rozpoczęła się przed 1 lipca 2017 r. spełniające wymagania w zakresie sprawności cieplnej i emisji zanieczyszczeń określonych dla klasy 5 według normy PN-EN 303-5:2012 – mogą być eksploatowane do końca żywotności technicznej urządzenia, z zastrzeżeniem § 4 ust. 2.

3. Dla instalacji wskazanych w §2 pkt 2, niezależnie od tego jaki rodzaj dopuszczonego paliwa stałego jest w nich spalany, których eksploatacja rozpoczęła się przed 1 lipca 2017 r., będą obowiązywać od dnia 1 stycznia 2023 r. wymagania wskazane w § 5 pkt. 2, chyba że instalacje te będą:
 - 1) osiągać sprawność cieplną na poziomie co najmniej 80% lub
 - 2) zostaną wyposażone w urządzenie zapewniające redukcję emisji pyłu do wartości określonych w punkcie 2 lit. a załącznika II do Rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1185.

Rozdział 7

Przepisy końcowe

§ 12

Wykonanie uchwały powierza się Zarządowi Województwa Małopolskiego.

§13

1. Uchwała podlega publikacji w Dzienniku Urzędowym Województwa Małopolskiego.
2. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2022 r.

UZASADNIENIE

Jednym z obowiązków władz publicznych, a więc również jednostek samorządowych jest dbałość o jakość środowiska, w tym podejmowanie działań minimalizujących negatywny wpływ zanieczyszczeń powietrza na zdrowie ludzi (art. 74 ust. 2 Konstytucji). Obowiązki te wynikają przede wszystkim z Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, znajdują jednak odzwierciedlenie także w innych przepisach krajowych, takich jak ustawa *Prawo ochrony środowiska* (zwana dalej POŚ) oraz odpowiednie przepisy wykonawcze w postaci rozporządzeń. Konstytucja zapewnia wszystkim obywatelom prawo do życia i ochrony zdrowia, na które wpływ ma także środowisko, w którym żyją. Dbłość o życie mieszkańców wyrażana jest m.in. poprzez dbałość o środowisko.

Polska jako kraj członkowski Unii Europejskiej, zobowiązana jest do przestrzegania europejskich norm wyznaczonych w odniesieniu do jakości powietrza. Zostały one określone w celu ochrony społeczeństwa poprzez zapewnienie poziomów zanieczyszczeń w powietrzu, gwarantujących ich możliwie minimalny negatywny wpływ na zdrowie człowieka. Na poziomie międzynarodowym normy te określa Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystsze powietrze dla Europy (tzw. Dyrektywa CAFE). Wprowadza ona wartości dopuszczalne oraz docelowe poziomów substancji w powietrzu.

W przypadku pyłu PM10 poziom średnioroczny nie może przekraczać wartości $40 \mu\text{g}/\text{m}^3$, a **stężenie dobowe wynoszące powyżej $50 \mu\text{g}/\text{m}^3$ nie może wystąpić częściej niż 35 dni w ciągu roku**. Zgodnie z Dyrektywą normy te powinny zostać osiągnięte do 2005 roku. W przypadku pyłów drobnych – PM2,5 – osiągnięcie norm podzielone zostało na fazy. W I fazie – do 2015 r. kraje członkowskie UE zobowiązane były zapewnić, że stężenie średnioroczne nie przekroczy $25 \mu\text{g}/\text{m}^3$. Poczynając od roku 2020 (w fazie II) norma ta została zaostrzona i wynosi $20 \mu\text{g}/\text{m}^3$.

Normy stężeń zanieczyszczeń zostały również wyznaczone względem metali ciężkich oraz wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (WWA). Zostały one zawarte w Dyrektywie 2004/107/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie arsenu, kadmu, rtęci, niklu i wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych w otaczającym powietrzu. W przypadku benzo(a)pirenu, który należy do grupy WWA, poziom docelowy stężenia średnioroczny wynosi $1 \text{ ng}/\text{m}^3$ i zgodnie z przepisami europejskim powinien zostać osiągnięty do 31 grudnia 2012 roku. Opisane dyrektywy zostały transponowane do prawa polskiego poprzez rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 24 sierpnia 2012 r. w sprawie poziomów niektórych substancji w powietrzu (Dz. U. z 2012 r. poz. 1031 z późn. zm.).

Należy dodatkowo zwrócić uwagę, iż niezależnie od wyznaczonych poziomów dopuszczalnych i docelowych substancji, które stanowią prawną normę jakości

powietrza, Światowa Organizacja Zdrowia opracowała rekomendacje w zakresie stężeń zanieczyszczeń w powietrzu. Głównym czynnikiem decydującym o rekomendowanych poziomach był wpływ szkodliwych substancji na zdrowie ludzi. Światowa Organizacja Zdrowia zaleca, by poziomy zanieczyszczeń nie przekraczały następujących wartości:

- PM_{2,5}: średnie stężenie roczne poniżej 10 µg/m³, zaś średnie stężenie 24-godzinne poniżej 25 µg/m³.
- PM₁₀: średnie stężenie roczne poniżej 20 µg/m³, zaś średnie stężenie 24-godzinne poniżej 50 µg/m³.

Jednocześnie Światowa Organizacja Zdrowia podkreśla, iż nie określono dotąd poziomów zanieczyszczeń w powietrzu, które wprost można uznać za bezpieczne dla zdrowia i życia. Problem zanieczyszczenia powietrza jest w dzisiejszych czasach tak istotny, że WHO wskazuje zmiany klimatu oraz zanieczyszczenie powietrza jako największe z dziesięciu zagrożeń dla zdrowia publicznego (2019)¹.

Dyrektywa CAFE nie tylko wyznacza normy jakości powietrza, do których spełnienia zobowiązuje państwa członkowskie. Wskazuje ona również ścieżkę postępowania w sytuacji nieosiągnięcia norm w wyznaczonych terminach. Kraje członkowskie zobowiązane są w takich przypadkach do sporządzenia programów ochrony powietrza określających odpowiednie działania naprawcze tak, by okres, w którym normy nie są dotrzymane, był jak najkrótszy. Potwierdzają to znowelizowane w 2019 roku przepisy krajowe w zakresie ochrony środowiska. Zgodnie z art. 91 ust. 9ac POŚ *„Opracowany przez zarząd województwa projekt uchwały w sprawie programu ochrony powietrza powinien określać działania naprawcze, tak aby okresy, w których nie są dotrzymane poziomy dopuszczalne lub docelowe lub pułap stężenia ekspozycji, były jak najkrótsze.”*

W Programie ochrony powietrza dla województwa małopolskiego, który został przyjęty uchwałą Nr XXV/373/20 Sejmiku Województwa Małopolskiego z dnia 28 września 2020 r. przewidziano przygotowanie i przyjęcie uchwał wprowadzających na wniosek gminy ograniczenia w zakresie eksploatacji instalacji, w których następuje spalanie paliw (na podstawie art. 96 POŚ). By jednak zachować spójność ewentualnych dodatkowych regulacji wprowadzanych w różnych gminach, zaplanowano również opracowanie do 31 marca 2021 roku ujednoczonych zasad wprowadzania regulacji opartych na art. 96 POŚ. Wytyczne te zostały przedstawione gminom.

W dniu 28 kwietnia 2021 r. Rada Miasta Oświęcim podjęła uchwałę w sprawie wystąpienia do Zarządu Województwa Małopolskiego o podjęcie inicjatywy uchwałodawczej dotyczącej wprowadzenia na obszarze Miasta Oświęcim ograniczeń

¹ Światowa Organizacja Zdrowia, Ten threats to global health in 2019

w zakresie eksploatacji instalacji, w których następuje spalanie paliw². Zapisy niniejszej uchwały są zbieżne z inicjatywą Miasta Oświęcim.

Wobec powyższego, w celu realizacji zapisów Programu ochrony powietrza dla województwa małopolskiego, a także celów wskazanych w krajowych dokumentach strategicznych i kierując się zasadą praworządności, Sejmik Województwa Małopolskiego postanawia wprowadzić dla obszaru Miasta Oświęcim ograniczenia w zakresie eksploatacji instalacji, w których następuje spalanie paliw. Możliwość taką przewiduje art. 96 ustawy POŚ (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1219 z późn. zm.).

Zgodnie z art. 96 ust. 1 POŚ sejmik województwa może, w drodze uchwały, w celu zapobieżenia negatywnemu oddziaływaniu na zdrowie ludzi lub na środowisko, wprowadzić ograniczenia lub zakazy w zakresie eksploatacji instalacji, w których następuje spalanie paliw. Niniejsza uchwała stosownie do postanowień art. 96 ust. 1 POŚ jest podejmowana w celu zapobieżenia negatywnemu oddziaływaniu na zdrowie ludzi oraz środowisko i wprowadza ograniczenia w zakresie eksploatacji instalacji, w których następuje spalanie paliw.

Istnieje wiele dowodów naukowych, które wskazują, że zarówno długoterminowe, jak i krótkoterminowe narażenie na zanieczyszczenie pyłami zawieszonymi ma negatywny wpływ na zdrowie ludzi. Grupami szczególnie narażonymi na oddziaływanie szkodliwych substancji są dzieci i osoby starsze, kobiety w ciąży, a także osoby cierpiące na choroby układu oddechowego czy układu krążenia, osoby z cukrzycą, otyłością oraz osoby o niskim statusie socjoekonomicznym. Narażenie na oddychanie zanieczyszczonym powietrzem wiąże się między innymi ze zwiększoną umieralnością oraz skróceniem oczekiwanej długości życia. Prowadzi ono także do przedwczesnych zgonów, schorzeń układu krążenia i układu oddechowego, w tym zwiększonej liczby hospitalizacji oraz przyjęć na oddziałach ratunkowych w wyniku zawału serca oraz udaru mózgu. Dodatkowo benzo(a)piren jest substancją o silnych własnościach mutagennych i kancerogennych (przyczynia się m.in. do raka płuc).

Krótkookresowa ekspozycja na wysokie stężenia w okresie od kilku godzin do kilku dni powoduje najczęściej gwałtowną i ostrą reakcję organizmu najbardziej wrażliwych grup społeczeństwa. Narażenie długoterminowe powoduje z kolei występowanie skutków chorób przewlekłych. Międzynarodowa Agencja Badań nad Rakiem IARC (ang. International Agency for Research on Cancer) uznała, iż istnieją niezbita dowody potwierdzające, że narażenie na zanieczyszczenie powietrza oraz na sam pył zawieszony i zawarte w nim zanieczyszczenia (benzo(a)piren, arsen, kadm, nikiel) powoduje raka płuc. Innymi skutkami, które potwierdzane są coraz liczniejszymi badaniami naukowymi, są m.in. spowolnienie rozwoju płodu i ryzyko

²Uchwała Nr XXXIV/555/21 Rady Miasta Oświęcim z dnia 28 kwietnia 2021 r. w sprawie wystąpienia do Zarządu Województwa Małopolskiego o podjęcie inicjatywy uchwałodawczej dotyczącej wprowadzenia na obszarze Miasta Oświęcim ograniczeń w zakresie eksploatacji instalacji, w których następuje spalanie paliw

przedwczesnego porodu oraz inne poważne konsekwencje zdrowotne na etapie dorosłości, takie jak choroby układu nerwowego, alergie, astma czy cukrzyca, u dzieci narażonych na pył zawieszony i jego toksyczny skład w okresie prenatalnym i okołoporodowym.

Wyraźnie podkreślić należy, iż Światowa Organizacja Zdrowia wskazuje, że **nie można określić progu stężenia pyłu zawieszzonego, poniżej którego nie są obserwowane negatywne skutki zdrowotne**. Ponadto jak wskazują badania Europejskiej Agencji Środowiska, Polska zajmuje 4 miejsce wśród krajów europejskich pod względem liczby przedwczesnych zgonów związanych z narażeniem na pył PM_{2,5}.³ Jakość powietrza w województwie małopolskim jest jedną z najgorszych w całej Polsce. Szacuje się, iż wysokie zanieczyszczenie powietrza pyłem zawieszonym przyczynia się do przedwczesnej śmierci ok. 3,7 tys. osób rocznie.

Zanieczyszczenie powietrza związane jest także z konsekwencjami ekonomicznymi, które nazywane są tzw. kosztami zewnętrznymi. Są one związane m.in. z wydatkami, jakie są ponoszone bezpośrednio przez ludzi chorujących z powodu zanieczyszczenia powietrza w związku z opieką zdrowotną. Są to również koszty generowane w ramach państwowego systemu opieki zdrowotnej spowodowane mniejszą produktywnością, w tym także nieobecnością w pracy, związane z przedwczesną umieralnością, a także straty materialne w postaci niszczenia budynków. Zła jakość powietrza ma również negatywne oddziaływanie na postrzeganie wśród turystów oraz potencjalnych inwestorów. W skutek pogorszonej jakości powietrza ruch turystyczny może ulec zmniejszeniu, zwłaszcza w sezonie grzewczym.

W *Programie ochrony powietrza dla województwa małopolskiego z 2020 r.* przedstawione zostały wyniki analizy przeprowadzonej przez Małopolskie Obserwatorium Rozwoju Regionalnego dotyczącej wpływu ekonomicznego złej jakości powietrza w skali lokalnej. Wykazała ona, iż poziom zanieczyszczenia powietrza przekłada się na poziom absencji chorobowej w województwie. W zakresie absencji chorobowej powiązanej z ekspozycją na zanieczyszczone powietrze Małopolska traci od 2,05 mln do 2,23 mln dni pracy rocznie z powodu zanieczyszczeń powietrza. Średni roczny koszt utraconych dni pracy powiązany z pensją brutto wynosi 400 mln złotych. W ramach analizy oszacowano również dla każdego powiatu średni poziom absencji w pracy, wynikającej z grupy chorób spowodowanych zanieczyszczeniem powietrza, przypadający na 1 pracującego. W grupie powiatów z najwyższym średnim poziomem absencji znalazły się: Nowy Sącz (5,23 dnia na osobę), limanowski (5,13), gorlicki (5,04), chrzanowski (4,84), miechowski (4,79) oraz oświęcimski (4,74). W skali województwa całkowita wartość

³ Źródło: Pyły drobne w atmosferze. Kompendium wiedzy., prof. dr hab. inż. Katarzyna Juda-Rezler, dr inż. Barbara Toczko, Biblioteka Monitoringu Środowiska, Warszawa 2016

ponoszonych kosztów zewnętrznych, jakie wynikają z obecnego poziomu emisji zanieczyszczeń może sięgać 6,7 mld zł.

Zgodnie z art. 96 ust. 6 pkt 1 ustawy POŚ uchwała powinna określać granice obszaru, na którym wprowadza się ograniczenia lub zakazy. Niniejsza uchwała dotyczy obszaru w granicach administracyjnych Miasta Oświęcim. Jest to uzasadnione w szczególności tym, że pomiary jakości powietrza prowadzone od roku 2018 na terenie miasta Oświęcim w ramach Państwowego Monitoringu Środowiska, wskazują na występowanie bardzo wysokich poziomów stężeń zanieczyszczeń w powietrzu. Regularnie przekraczane są poziomy dopuszczalne i docelowe pyłu zawieszonego PM10 i PM2,5 oraz benzo(a)pirenu w powietrzu.

Pod kątem oceny jakości powietrza miasto zlokalizowane jest na obszarze strefy małopolskiej, która w 2020 r. zakwalifikowana została do klasy C ze względu na przekroczenia norm następujących zanieczyszczeń:

- pyłu PM10 (w odniesieniu do średniej rocznej oraz do średniej dobowej, przy czym jedynie w przypadku liczby dni ze stężeniem pyłu PM10 powyżej 50 $\mu\text{g}/\text{m}^3$ Miasto Oświęcim znajduje się w obszarze przekroczeń wyznaczonym w Rocznej ocenie jakości powietrza w województwie małopolskim za rok 2020),
- pyłu PM2,5 (w odniesieniu do średniej rocznej),
- benzo(a)pirenu (w odniesieniu do średniej rocznej).

Od dnia 4 stycznia 2018 roku na terenie miasta przy ulicy Generała Józefa Bema funkcjonuje stacja pomiarowa Państwowego Monitoringu Środowiska. Realizowany jest na niej pomiar stężenia m.in. pyłu zawieszonego PM10 (czas uśredniania 1-godzinny i 24-godzinny) oraz benzo(a)pirenu w pyłe PM10. Od początku pomiarów do przekroczenia średniorocznego poziomu dopuszczalnego pyłu PM10 doszło jedynie w roku 2018, gdy stężenie wyniosło 44 $\mu\text{g}/\text{m}^3$. W roku 2019 i 2020 średnie roczne stężenie pyłu PM10 utrzymało się na poziomie 34 $\mu\text{g}/\text{m}^3$, co oznacza, iż nie doszło do przekroczenia poziomu dopuszczalnego, tj. wartości 40 $\mu\text{g}/\text{m}^3$. Notowane stężenia są jednak nadal dalekie od wartości zalecanej przez Światową Organizację Zdrowia, tj. 20 $\mu\text{g}/\text{m}^3$.

Mimo braku przekroczeń rocznego poziomu dopuszczalnego w roku 2020, na niewystarczającą poprawę jakości powietrza wskazują występujące epizody wysokich stężeń pyłów w powietrzu. W latach 2018, 2019 i 2020 liczba dni z przekroczeniem dopuszczalnego poziomu dobowego pyłu PM10 (50 $\mu\text{g}/\text{m}^3$) wyniosła odpowiednio 91, 66 i 65 dni. Zgodnie z polskim i europejskim prawem liczba ta nie może przekraczać 35 dni w roku, zatem stan jakości powietrza w Oświęcimiu znacząco odbiega od wyznaczonej normy. Norma przekraczana jest obecnie niemal dwukrotnie.

Na stacji pomiarowej Państwowego Monitoringu Środowiska w Oświęcimiu nie dokonuje się pomiaru stężenia pyłu PM2,5. Ocena jakości powietrza w województwie

małopolskim za rok 2020 sporządzona przez Regionalny Wydział Monitoringu Środowiska w Krakowie w oparciu o dane pomiarowe oraz modelowanie transportu zanieczyszczeń wskazuje jednak, że miasto leży w obszarze przekroczeń poziomu dopuszczalnego. Zgodnie z wynikami modelowania przedstawionymi w *Rocznej ocenie jakości powietrza w województwie małopolskim za rok 2020* Miasto Oświęcim położone jest w obszarze jednych z najwyższych przekroczeń, a wartość średniorocznego stężenia pyłu PM_{2,5} wynosi między 20,5 – 25,4 µg/m³. Zakres ten oznacza, że na pewno przekraczana jest norma wyznaczona dla fazy II obowiązującej od 2020 r. (20 µg/m³).

Istotny problem w zakresie jakości powietrza stanowią przede wszystkim przekroczenia norm wyznaczonych w odniesieniu do benzo(a)pirenu. Benzo(a)piren jest rakotwórczym i mutagennym związkiem chemicznym, należącym do grupy wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (WWA). Prawo krajowe i europejskie wskazuje, że średnie stężenie roczne benzo(a)pirenu nie może przekraczać 1 ng/m³. W przypadku Oświęcimia średnie roczne stężenie benzo(a)pirenu mierzone na stacji przy ulicy Generała Józefa Bema wyniosło 8 ng/m³ w roku 2018 i 7 ng/m³ w roku 2019 i 2020. Przekracza ono zatem aż 7-krotnie poziom docelowy tejże substancji. Dane opracowane za pomocą modelowania matematycznego przez Instytut Ochrony Środowiska-Państwowy Instytut Badawczy w ramach *Rocznej oceny jakości powietrza w województwie małopolskim* za rok 2020 wskazują, że miasto Oświęcim znajduje się wśród obszarów największych przekroczeń norm benzo(a)pirenu.

W ramach *Programu ochrony powietrza dla województwa małopolskiego* przyjętego w 2020 roku przeprowadzona została analiza pod kątem udziału źródeł emisji w stężeniach poszczególnych substancji, by określić główne przyczyny występujących przekroczeń. Do tego celu wykorzystane zostało modelowanie matematyczne. W przypadku stężenia średniorocznego pyłu PM₁₀ w lokalizacji stacji pomiarowej w Oświęcimiu źródłem w największym stopniu kształtującym stężenie są źródła emisji powierzchniowej, tj. lokalne kotły i piece zasilane paliwami stałymi (ok. 40% udział) oraz emisja napływowa ze źródeł zlokalizowanych ponad 30 km od granicy województwa (ok. 30% udział), tworzący tzw. tło krajowe. Analiza przeprowadzona dla średniego rocznego stężenia benzo(a)pirenu wskazuje z kolei jednoznacznie, iż zdecydowanie największym źródłem emisji w tym przypadku jest lokalna emisja powierzchniowa – emisja z kotłów i pieców zasilanych paliwami stałymi. Odpowiada ona za stężenie benzo(a)pirenu w niemal 70%.

Znaczące różnice w stężeniach zanieczyszczeń w trakcie sezonu grzewczego oraz poza nim (znacznie wyższe stężenia pyłów PM₁₀ oraz benzo(a)pirenu) również potwierdzają, iż główną przyczyną niskiej jakości powietrza na terenie miasta jest spalanie paliw stałych w przestarzałych kotłach i piecach funkcjonujących w sektorze mieszkalnictwa, czyli tzw. niska emisja. Sytuację mogą pogarszać przypadki nielegalnego spalania odpadów w kotłach i piecach na paliwa stałe. W wyniku

kontroli palenisk prowadzonych na terenie miasta Oświęcim dochodzi do ujawnienia spalania odpadów w przypadku około 10% kontroli. W 2020 roku naruszenia zakazu spalania odpadów i pozostałości roślinnych ujawniono podczas 38-u ze 197-u kontroli, w 2019 roku – podczas 30-u z 334 kontroli, w 2018 roku podczas 23 z 379-u kontroli, a w roku 2017 podczas 21 ze 177-u kontroli.

Ograniczenie zanieczyszczenia powietrza jest szczególnie istotne ze względu na dużą liczbę mieszkańców zamieszkujących Oświęcim. Miasto jest jednym z najgęściej zaludnionych obszarów w Małopolsce (4 miejsce spośród wszystkich małopolskich gmin, GUS 2020). Wprowadzenie przedmiotowych ograniczeń jest uzasadnione również ze względu na potencjał techniczny zastosowania niskoemisyjnych źródeł ogrzewania i możliwość podłączenia budynków sieci ciepłowniczej lub gazowej.

Miasto Oświęcim jest jedną z 9-u gmin powiatu oświęcimskiego. Jego obszar wynosi 30 km². Na terenie miasta infrastruktura budowlana różni się wiekiem, powierzchnią zabudowy, technologią wykonania, przeznaczeniem oraz wynikającą z podstawowych parametrów energochłonnością. Spośród budynków można wyróżnić następujące rodzaje:

- budynki mieszkalne wielorodzinne i jednorodzinne,
- obiekty użyteczności publicznej,
- obiekty, w których prowadzona jest działalność przemysłowa (wytwórcza) oraz usługowo-handlowa.

W sektorze budownictwa mieszkaniowego w Mieście Oświęcim większość powierzchni mieszkalnej stanowią budynki zamieszkania zbiorowego. Z roku na rok obserwuje się sukcesywny przyrost nowej powierzchni użytkowej w tym sektorze.

Mimo, że na terenie miasta znajduje się sieć ciepłownicza i gazowa w Oświęcimiu występuje problem z niską emisją. Sytuacja taka ma miejsce głównie w centrum miasta. W występujących tu licznie kamienicach dominującym paliwem nadal są paliwa stałe (węgiel oraz drewno).

W 2018 roku Miasto Oświęcim dokonało inwentaryzacji 65% punktów adresowych pod kątem zainstalowanych źródeł ciepła. Wówczas w sektorze budownictwa jednorodzinnego zinwentaryzowano 911 kotłów pozaklasowych oraz 267 kotłów klasy 3 i 4 zasilanych paliwami stałymi. Liczba ta uległa zmniejszeniu w ostatnich latach z uwagi na wymianę starych źródeł ciepła na nowe ekologiczne źródła grzewcze. W chwili obecnej do likwidacji pozostaje 685 kotłów pozaklasowych oraz 234 kotły klasy 3 i 4 – łącznie 919 źródeł ciepła podlegających likwidacji ze względu na obowiązującą tzw. uchwałę antysmogową dla Małopolski. Jednocześnie węgiel wykorzystywany jest obecnie jako paliwo w 911 budynkach mieszkalnych na terenie Oświęcimia. Poza inwentaryzacją sektora mieszkalnictwa Miasto Oświęcim dokonało inwentaryzacji źródeł ogrzewania na terenach nieruchomości, na których prowadzona jest działalność gospodarcza.

Aktualna długość miejskiej sieci ciepłowniczej na terenie miasta wynosi 77,121 km. Ogrzewanie z sieci ciepłowniczej wykorzystywane jest przez 1008 budynków na terenie miasta. Do roku 2030 planowana jest rozbudowa istniejącej sieci o 12 km oraz utworzenie 150-u nowych przyłączy ciepłowniczych (przyłączenie 150-u nowych odbiorców do sieci). Na terenie miasta dostępna jest również sieć gazowa o długości 177,888 km. Obecnie podłączonych jest do niej 2 809 budynków mieszkalnych. Strategia rozwoju sieci gazowej na terenie Oświęcimia zakłada zwiększenie długości sieci o kolejne 30 km oraz zapewnienie przyłączenia w najbliższych latach kolejnych 400-u odbiorców (dane PSG sp. z o.o.). Wobec niniejszego, Miasto dysponuje potencjałem technicznym wykorzystania alternatywnych technologii grzewczych.

Pozostałe budynki zlokalizowane na terenie miasta jako źródło ogrzewania wykorzystują pompy ciepła (23 budynki), ogrzewanie olejowe (5 budynków) oraz ogrzewanie elektryczne (65 budynków).

Zgodnie z art. 96 ust. 6 pkt. 2 POŚ uchwała sejmiku województwa określa rodzaje podmiotów lub instalacji, dla których wprowadza się ograniczenia lub zakazy, o których mowa w ust. 1.

Uchwała w § 2 wskazuje instalacje, dla których wprowadza się ograniczenia w zakresie ich eksploatacji. Przez pojęcie instalacji należy rozumieć określenie użyte w art. 3 pkt. 6 POŚ, oznaczające stacjonarne urządzenie techniczne lub zespół stacjonarnych urządzeń technicznych powiązanych technologicznie, do których tytułem prawnym dysponuje ten sam podmiot i położonych na terenie jednego zakładu lub budowlę niebędące urządzeniami technicznymi ani ich zespołami, których eksploatacja może spowodować emisję.

Uchwała zgodnie z art. 96 ust. 1 POŚ obejmuje tylko te instalacje, w których następuje spalanie paliw. Przez pojęcie paliwa należy rozumieć zgodnie z art. 3 pkt. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 716 z późn. zm.) – paliwa stałe, ciekłe i gazowe będące nośnikami energii chemicznej.

Uchwała wymienia przykładowy katalog instalacji, w których następuje spalanie paliw. W przykładowym katalogu wskazano kocioł, kominek lub piec. Celem wskazania katalogu jest uczynienie uchwały regulacją przejrzystą i jasną dla podmiotów określonych w § 3 uchwały.

W uchwale wymieniono kocioł, kominek lub piec ponieważ są to instalacje, w których najczęściej następuje spalanie paliw w celu dostarczania ciepła do systemu centralnego ogrzewania (kocioł) lub wydzielania ciepła (kominek i piec) poprzez bezpośrednie przenoszenie ciepła ewentualnie połączone z przenoszeniem ciepła do cieczy lub z systemem dystrybucji gorącego powietrza.

Katalog nie jest wyczerpujący ponieważ na rynku instalacji pojawiają się różne produkty, a ponadto producenci instalacji używają dla nich różnych nazw. Przykładowy katalog instalacji nie pełni funkcji normatywnej, ponieważ nie wyznacza granic przedmiotu regulacji, ani treści hipotezy normy. Rodzaje instalacji, które zostały objęte ograniczeniami są zdefiniowane ze względu na ich cechy rodzajowe i przy wykorzystaniu pojęć o charakterze generalnym.

Uchwała wskazuje w § 3 rodzaj podmiotów (adresatów), dla których wprowadza się ograniczenia. Są nimi podmioty eksploatujące instalacje określone w § 2 uchwały. Nie różnicuje się adresatów uchwały z punktu widzenia posiadania przez nich tytułu prawnego do instalacji. Takie różnicowanie w nieuprawniony sposób mogłoby uprzywilejowywać osoby, których tytuł prawny do instalacji jest sporny, niejasny lub które żadnego tytułu prawnego nie posiadają względem osób posiadających tytuł prawny do instalacji. Z punktu widzenia celów uchwały istotny jest sposób eksploatacji instalacji.

Zgodnie z art. 96 ust. 6 pkt. 3 POŚ uchwała sejmiku województwa określa rodzaje lub jakość paliw dopuszczonych do stosowania lub których stosowanie jest zakazane na obszarze, o którym mowa w pkt 1, lub parametry techniczne lub rozwiązania techniczne lub parametry emisji instalacji, w których następuje spalanie paliw, dopuszczonych do stosowania na tym obszarze.

Zakres ograniczeń

Najważniejszym założeniem zaproponowanej uchwały jest wprowadzenie docelowo całkowitego zakazu spalania paliw stałych innych niż biomasa o wilgotności w stanie roboczym nie wyższej niż 20% (§ 4 ust. 2). Projekt uchwały precyzuje, że w tzw. okresie przejściowym – do 31 grudnia 2029 r. – spośród dostępnych paliw stałych, zakazuje się spalania biomasy⁴ o wilgotności powyżej 20% oraz paliw stałych, których zgodnie z prawem nie można wprowadzać do obrotu, tj. wymienionych w art. 7 ust. 7a ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o *systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw*, tj.:

- mułów węglowych, flotokoncentratów,
- węgla brunatnego,
- dowolnej mieszaniny paliw, o których mowa w powyższych punktach, z dodatkiem lub bez dodatku innych substancji, zawierającej mniej niż 85% węgla kamiennego,
- paliw stałych niespełniających wymagań jakościowych określonych w Rozporządzeniu Ministra Energii z dnia 27 września 2018 r. w *sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych*,

⁴ Rozumianej jako biomasa pozyskana z drzew i krzewów oraz biomasa roślinna z rolnictwa, zgodnie z definicją wskazaną w art. 2 ust. 1 pkt. 4a lit. c ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o *systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw* (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 133).

- paliw stałych niesortowanych,
- paliw stałych, dla których nie wystawiono wymaganego świadectwa jakości.

Od 1 stycznia 2030 r. spośród paliw stałych dopuszczone zostanie spalanie jedynie biomasy o wilgotności do 20%. W § 1 ust. 2 pkt. 3 wskazano definicję biomasy w celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych. Jest ona zgodna ze wskazaną w art. 2 ust. 1 pkt. 4a lit. c ustawy o *systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw*. Z kolei wymagania względem maksymalnej wilgotności biomasy są spójne z tzw. uchwałą antysmogową dla Małopolski (Uchwała Nr XXXII/452/17 Sejmiku Województwa Małopolskiego).

Ponadto uchwała zakłada, że od **1 stycznia 2022 r.** nie będzie możliwe eksploatowanie nowych źródeł ciepła na paliwa stałe inne niż biomasa o wilgotności do 20%, by jak najszybciej powstrzymać powstawanie instalacji, które docelowo podlegać będą likwidacji. W tym kontekście warto zaznaczyć, iż regulacje wprowadzone w ramach ustawy *Prawo energetyczne* w styczniu 2020 roku pozwalają na wykorzystanie w nowych budynkach w pierwszej kolejności ciepła z sieci ciepłowniczej, odnawialnych źródeł energii (pompy ciepła, biomasa) lub ogrzewania elektrycznego (art. 7b ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. *Prawo energetyczne*). Należy także zwrócić uwagę, iż sprostanie nowym wymaganiom w zakresie warunków technicznych (WT 2021) dla nowopowstających budynków będzie wielokrotnie eliminowało wykorzystanie węgla ze względu na wymagany wskaźnik (poziom) efektywności energetycznej (roczne zapotrzebowanie budynku na energię). Spośród istniejących paliw stałych w praktyce jedynie biomasa pozwoli na jego osiągnięcie. Montowanie instalacji węglowych w nowych budynkach zostało więc znacząco ograniczone już od 2021 r.

Terminy przejściowe

Do czasu dopuszczenia spalania jedynie biomasy o wilgotności nie wyższej niż 20%, wskazane zostały okresy przejściowe, w których konieczne będzie zaprzestanie eksploatacji instalacji zasilanych innym paliwem niż biomasa. Okresy te są spójne z tzw. uchwałą antysmogową dla Małopolski. Ponadto uzupełniono je o terminy przejściowe dla kotłów węglowych 5 klasy oraz zasilanych węglem, spełniających wymagania określone w rozporządzeniu w sprawie ekoprojektu dla kotłów na paliwa stałe, których eksploatacja również będzie objęta zakazem. Projekt uchwały wskazuje następujące okresy przejściowe w odniesieniu do kotłów:

- Kotły pozaklasowe na biomasę oraz kotły pozaklasowe na węgiel (o klasie niższej niż 3 według normy PN-EN 303-5:2012), których eksploatacja rozpoczęła się przed 1 lipca 2017 r., można eksploatować do 31 grudnia 2022 r.
- Kotły 3 i 4 klasy według normy PN-EN 303-5:2012 na biomasę oraz kotły 3 i 4 klasy na węgiel, których eksploatacja rozpoczęła się przed 1 lipca 2017 r., można eksploatować do 31 grudnia 2026 r.

- Kotły 5 klasy według normy PN-EN 303-5:2012 na węgiel, których eksploatacja rozpoczęła się przed 1 lipca 2017 r., można eksploatować do 31 grudnia 2029 r.
- Kotły 5 klasy według normy PN-EN 303-5:2012 na biomasę, których eksploatacja rozpoczęła się przed 1 lipca 2017 r., można eksploatować do końca ich technicznej żywotności.
- Kotły na węgiel spełniające wymagania ekoprojektu, których eksploatacja rozpoczęła się przed 1 stycznia 2022 r., można eksploatować do 31 grudnia 2029 r.

W przypadku miejscowych ogrzewaczy pomieszczeń okresy objęcia wymaganiami uchwały są następujące:

- Miejscowe ogrzewacze pomieszczeń na węgiel, spełniające wymagania ekoprojektu, których eksploatacja rozpoczęła się przed 1 stycznia 2022 r., można eksploatować do 31 grudnia 2029 r.
- Miejscowe ogrzewacze pomieszczeń na biomasę i miejscowe ogrzewacze pomieszczeń na węgiel, które nie spełniają wymagań w zakresie minimalnych poziomów sezonowej efektywności energetycznej i norm emisji zanieczyszczeń określonych w Rozporządzeniu Komisji (UE) 2015/1185, których eksploatacja rozpoczęła się przed 1 lipca 2017 r., mogą być eksploatowane do 31 grudnia 2022 r., chyba, że będą:
 - osiągać sprawność cieplną na poziomie co najmniej 80% lub
 - zostaną wyposażone w urządzenie zapewniające redukcję emisji pyłu do wartości określonych w punkcie 2 lit. a załącznika II do Rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1185

Zgodnie z powyższym, urządzenia zasilane węglem, których eksploatacja rozpoczęła się w ostatnich latach, tj. kotły klasy 5 i spełniające wymagania ekoprojektu oraz miejscowe ogrzewacze pomieszczeń spełniające wymagania ekoprojektu, mogą być eksploatowane do końca 2029 r. Z dniem 1 stycznia 2030 r. konieczne będzie zaprzestanie eksploatacji wszystkich instalacji grzewczych zasilanych węglem. Minimalny okres przejściowy wynosi zatem 8 lat w przypadku, gdy urządzenie zostanie zainstalowane 31 grudnia 2021 r.

Główne założenie niniejszej uchwały (odejście od spalania węgla w gospodarstwach domowych) jest spójne z polityką krajową. W ostatnich latach na poziomie krajowym przyjęte zostały dokumenty strategiczne oraz uruchomione zostały programy, które ukierunkowują strategię walki z zanieczyszczeniem powietrza w Polsce. W marcu 2021 r. ogłoszona została *Polityka energetyczna Polski do 2040 r.* Jednym z jej głównych założeń jest odejście od spalania węgla w gospodarstwach domowych w miastach do 2030 r., a na obszarach wiejskich do 2040 r. Dokument zakłada również niskoemisyjny kierunek transformacji źródeł

indywidualnych, tj. zastąpienie przestarzałych źródeł ogrzewania pompami ciepła, ogrzewaniem elektrycznym, ogrzewaniem gazowym. Kierunek krajowej polityki energetycznej musi być uwzględniany w dokumentach strategicznych na niższych szczeblach.

Obecnie strategia wyrażona w *Polityce energetycznej Polski do 2040 r.* wdrażana jest również poprzez ogólnopolski program dofinansowania do wymiany źródła ogrzewania i termomodernizacji – Program Czyste Powietrze. Wdrażanie Programu zaplanowano do 2030 r. Od 1 stycznia 2022 r. w całej Polsce nie będzie możliwe otrzymanie dofinansowania do zakupu źródła zasilanego węglem (w województwie małopolskim zakaz ten obowiązuje już od 1 stycznia 2021 r. zgodnie z Programem ochrony powietrza dla województwa małopolskiego).

Należy podkreślić, iż na konieczność ograniczenia spalania paliw stałych w gospodarstwach domowych zwraca uwagę także Najwyższa Izba Kontroli w raporcie z 2018 r. pn. „Ochrona powietrza przed zanieczyszczeniami”: „(...) możliwość osiągnięcia w Polsce jakości powietrza zgodnej z zaleceniami WHO w odniesieniu do PM10, PM2,5, a przede wszystkim B(a)P nie znajduje potwierdzenia w aktualnie realizowanych i przewidywanych w przyszłości działaniach naprawczych. Zdaniem NIK warunki takie zostaną stworzone tylko w przypadku zasadniczej zmiany w sposobie ogrzewania gospodarstw domowych, w szczególności poprzez odpowiednie ograniczenie możliwości stosowania paliw stałych w sektorze komunalno-bytowym oraz zwiększenie wykorzystania sieci ciepłowniczych i gazowych lub innych mniej emisyjnych źródeł ciepła.”

Wprowadzenie od 2023 roku dodatkowych wymagań dla nowo eksploatowanych kotłów i miejscowych ogrzewaczy pomieszczeń na biomasę

Poza całkowitym zakazem spalania paliw stałych innych niż biomasa o wilgotności nie wyższej niż 20% od 1 stycznia 2030 r., w niniejszej uchwale wprowadzono dodatkowe wymagania względem kotłów i miejscowych ogrzewaczy pomieszczeń na biomasę. **Ograniczenia te obejmują jedynie urządzenia nowo eksploatowane od 1 stycznia 2023 r.** Do tego czasu, analogicznie do tzw. uchwały antyśmogowej dla Małopolski, nowo instalowane kotły i miejscowe ogrzewacze pomieszczeń muszą spełniać wymagania w zakresie sezonowej efektywności energetycznej i normy emisji zanieczyszczeń określone w rozporządzeniach w sprawie ekoprojektu.

Kotły na biomasę

W przypadku kotłów zasilanych biomasą, których eksploatacja rozpocznie się nie wcześniej niż 1 stycznia 2023 r., zaproponowano, by urządzenia te musiały spełniać wymagania ekoprojektu związane z emisją zanieczyszczeń oraz efektywnością energetyczną oraz umożliwiały jedynie automatyczne podawanie

paliwa⁵. Wymagania te są analogiczne do zapisów uchwały antysmogowej dla Małopolski. Dodatkowo zaznaczono jednak, że konieczne jest zapewnienie, że emisja cząstek stałych nie przekroczy 20 mg/m³. Rozwiązanie to pozwoli na efektywne wykorzystanie źródeł biomasowych, które, mimo, iż stanowią odnawialne źródło energii, powodują emisję zanieczyszczeń, takich jak pyły oraz wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne podczas procesu spalania.

Kotły na biomasę o emisji cząstek stałych do 20 mg/m³ mogą liczyć na wyższe dofinansowanie w ramach Programu Priorytetowego Czyste Powietrze. W grupie podstawowego dofinansowania kotły na pelet mogą otrzymać dofinansowanie do 30% kosztów, przy czym nie więcej niż 6 tysięcy złotych. Kotły na pelet z podwyższonym standardem mogą z kolei otrzymać dofinansowanie do 45%, ale nie więcej niż 9 tysięcy złotych w grupie podstawowej. Strategia ta jest powiązana z działaniami Narodowego Centrum Badań i Rozwoju, które uruchomiło program dofinansowania skierowany do producentów urządzeń grzewczych, na rozwój niskoemisyjnych technologii, takich jak kotły biomasowe o emisji do 20 mg/m³. Z programu *Szybka ścieżka* mogą skorzystać przedsiębiorcy oraz jednostki naukowe wspierające niskoemisyjne technologie grzewcze. Budżet 200 mln zł jest przeznaczony na badania przemysłowe lub eksperymentalne prace rozwojowe związane z niskoemisyjnymi technologiami grzewczymi. Wynikiem prac ma być opracowanie rozwiązań możliwych do wdrożenia. Warto zaznaczyć, iż już obecnie (stan na czerwiec 2021 r.) na Liście zielonych urządzeń i materiałów, prowadzonej przez Instytut Ochrony Środowiska-Państwowy Instytut Badawczy na potrzeby Programu Czyste Powietrze, znajduje się ponad 100 urządzeń zasilanych biomasą osiągających emisję cząstek stałych nie wyższą niż 20 mg/m³.

Ponadto Rozporządzenie Komisji (UE) 2015/1189 z dnia 28 kwietnia 2015 r. *w sprawie wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE w odniesieniu do wymogów dotyczących ekoprojektu dla kotłów na paliwo stałe* w Załączniku V określa najlepszą dostępną technologię w momencie wejścia w życie rozporządzenia. W przypadku kotłów na biomasę najlepsza dostępna technologia zapewnia wskaźnik emisji cząstek stałych równy 2 mg/m³.

Warto zaznaczyć, iż spełnienie opisanych wyżej parametrów, tj. zapewnienie, że emisja pyłów nie jest wyższa niż 20 mg/m³, będzie łatwe do weryfikacji ze względu na obowiązujące wymagania w zakresie dokumentacji urządzeń. Zgodnie z pkt. 2 Załącznika II do Rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1189⁶ od 1 stycznia 2020 r. w instrukcji obsługi kotła dla instalatorów i użytkowników oraz na ogólnodostępnych stronach internetowych producentów udostępniane muszą być m.in. informacje zawarte w Tabeli 1. ww. Załącznika.

⁵ z wyłączeniem instalacji zgazowujących paliwo

⁶ Rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1189 z dnia 28 kwietnia 2015 r. *w sprawie wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE w odniesieniu do wymogów dotyczących ekoprojektu dla kotłów na paliwo stałe*

Miejscowe ogrzewacze pomieszczeń na biomasę

Analogicznie do wymagań uchwały antyśmogowej dla Małopolski w przypadku miejscowych ogrzewaczy pomieszczeń na biomasę (m.in. kominków, ogrzewaczy pomieszczeń, pieców kaflowych), których eksploatacja rozpocznie się nie wcześniej niż 1 stycznia 2023 r., zaproponowano możliwość eksploatacji tylko urządzeń spełniających wymagania ekoprojektu w zakresie sezonowej efektywności energetycznej i norm emisji zanieczyszczeń.

Poza powyższymi wymaganiami, podobnie jak w przypadku kotłów, zaproponowane zostały dodatkowe wymagania, obowiązujące od 1 stycznia 2023 r. Nowo eksploatowane urządzenia, poza spełnieniem wymagań w zakresie sezonowej efektywności energetycznej oraz emisji zanieczyszczeń określonych w rozporządzeniu ws. ekoprojektu, powinny spełniać następujące wymagania:

- posiadać zamkniętą komorę spalania,
- być wyposażone w termostatyczny regulator dostarczania powietrza do procesu spalania dedykowany dla użytkowanego urządzenia, z kodowanym dostępem do ustawień.

Zgodnie z zapisami Załącznika II Rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1185, w przypadku ogrzewaczy pomieszczeń z otwartą komorą spalania sezonowa efektywność energetyczna ogrzewania pomieszczeń nie może być niższa niż 30%, podczas gdy ogrzewacze z zamkniętą komorą, w zależności od zastosowanego paliwa stałego, muszą osiągać sprawność na poziomie od co najmniej 65% do co najmniej 79%. Zastosowanie zamkniętej komory spalania zapewnia zatem wykorzystanie urządzenia o nawet ponad dwukrotnie wyższej sprawności.

W odniesieniu do emisji cząstek stałych Rozporządzenie Komisji (UE) 2015/1185 wskazuje, że w przypadku zastosowania ogrzewacza o otwartej komorze spalania dopuszczalna jest emisja PM do 50 mg/m³. W przypadku zamkniętej komory spalania emisje te wynoszą nie więcej niż 40 mg/m³ w przypadku kuchenek oraz przy zastosowaniu paliw stałych innych niż drewno prasowane w formie peletów. Przy wykorzystaniu drewna prasowanego w formie peletów emisja ta nie może przekroczyć 20 mg/m³.

Na emisyjność urządzeń ma również wpływ automatyczne sterowanie pracą urządzenia, które pozwala na optymalizację pracy instalacji. Zastosowanie regulacji w celu utrzymania w warunkach rzeczywistych parametrów osiąganych podczas testów urządzenia zalecane jest w Rozporządzeniu Komisji (UE) 2015/1185:

„(15) Efektywność energetyczna miejscowych ogrzewaczy pomieszczeń na paliwo stałe zmniejsza się w trakcie eksploatacji w warunkach rzeczywistych w porównaniu z efektywnością energetyczną ustaloną w fazie testów. Aby zbliżyć wartość sezonowej efektywności energetycznej ogrzewania pomieszczeń do wartości sprawności użytkowej, należy zachęcać producentów do stosowania regulacji.”

Czynnik ludzki, jakim jest sposób obsługi urządzenia, ma istotny wpływ na parametry jego pracy, dlatego, by zapewnić optymalne warunki spalania paliwa, konieczne jest ograniczenie wpływu użytkownika na ten proces. Zapisy niniejszej uchwały mają na celu długoterminowe ograniczenie emisji zanieczyszczeń. Parametry instalowanych urządzeń muszą bowiem gwarantować, że problem złej jakości powietrza nie powróci po latach eksploatacji urządzeń na paliwa stałe. Dedykowany do urządzenia termostatyczny regulator pozwoli na utrzymanie podczas rzeczywistego użytkowania urządzenia warunków emisyjnych oraz efektywności energetycznej na poziomie maksymalnie zbliżonym do osiągniętego w trakcie badań certyfikujących. Zastąpienie ręcznej regulacji automatycznym sterowaniem pozwoli wykluczyć błędy rzeczywistej obsługi, tj. przypadkowy oraz niezgodny z instrukcją obsługi urządzenia sposób regulacji procesu spalania, a tym samym mocy urządzenia i emisji zanieczyszczeń. Zagwarantowanie kodowanego dostępu do ustawień regulatora pozwoli zapobiec ewentualnym niepożądanym zmianom w algorytmie spalania, które mogłyby pogorszyć warunki spalania, a tym samym powodować wzrost emisji zanieczyszczeń.

Należy zaznaczyć, że powyższe wymagania, które zostały zaproponowane dla okresu od 1 stycznia 2023 r., nie mają zastosowania dla miejscowych ogrzewaczy pomieszczeń, które zostały wyłączone spod wymagań Rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1185 z dnia 24 kwietnia 2015 r. w sprawie wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE w odniesieniu do wymogów dotyczących ekoprojektu dla miejscowych ogrzewaczy pomieszczeń na paliwo stałe. Mowa o następujących instalacjach, które zostały wskazane w art. 1, ust. 2 Rozporządzenia:

- miejscowe ogrzewacze pomieszczeń na paliwo stałe przeznaczone do spalania wyłącznie biomasy nieдрzewnej;
- miejscowe ogrzewacze pomieszczeń na paliwo stałe przeznaczone wyłącznie do użytku na zewnątrz;
- miejscowe ogrzewacze pomieszczeń na paliwo stałe, których bezpośrednia moc cieplna wynosi mniej niż 6 % łącznej bezpośredniej i pośredniej mocy cieplnej przy nominalnej mocy cieplnej;
- miejscowe ogrzewacze pomieszczeń na paliwo stałe, które nie są zmontowane fabrycznie ani nie są dostarczane jako prefabrykowane komponenty lub części przez jednego producenta i muszą być zmontowane na miejscu;
- produkty do ogrzewania powietrznego;
- piece do saun.

Dla powyższych instalacji zaproponowano utrzymanie wymagań wynikających już z uchwały antysmogowej dla Małopolski. Oznacza to, że muszą one spełniać wymagania dotyczące sezonowej efektywności energetycznej oraz norm emisji

zanieczyszczeń określone w Rozporządzeniu Komisji (UE) 2015/1185 z dnia 24 kwietnia 2015 r. w sprawie wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE w odniesieniu do wymogów dotyczących ekoprojektu dla miejscowych ogrzewaczy pomieszczeń na paliwo stałe.

Zestaw rozwiązań związanych z eksploatacją urządzeń zasilanych paliwami stałymi, zaproponowany w projekcie uchwały, zakłada przede wszystkim wyeliminowanie źródeł ogrzewania zasilanych węglem. Przyczyniają się one zarówno do zanieczyszczenia powietrza, jak i do negatywnych zmian klimatycznych, ich powstawanie nie znajduje zatem uzasadnienia, podobnie jak ich finansowanie ze środków publicznych. Z kolei w przypadku źródeł zasilanych biomasą przyjęto, iż elementem kluczowym jest zapewnienie jak najniższego poziomu emitowanych przez nie zanieczyszczeń, w szczególności szkodliwych pyłów. Zaproponowane rozwiązania są możliwe do wdrożenia także w miejscach, gdzie brak jest pełnego dostępu do sieci ciepłowniczej lub gazowej – na obszarach tych instalowane urządzenia powinny gwarantować minimalną emisję zanieczyszczeń. Rozwiązanie wdrażane niniejszą uchwałą stanowi zatem optymalną alternatywę dla całkowitego zakazu spalania paliw stałych. Pozwoli ono osiągnąć efekty maksymalnie zbliżone do efektów poprawy jakości powietrza w Krakowie.

Zgodnie z art. 96 ust. 7 POŚ uchwała sejmiku województwa może określać sposób lub cel wykorzystania paliw, który jest objęty ograniczeniami określonymi w uchwale (ust. 1), okres obowiązywania ograniczeń lub zakazów w ciągu roku (ust. 2) oraz obowiązki podmiotów objętych uchwałą w zakresie niezbędnym do kontroli realizacji uchwały (ust. 3).

Niniejsza uchwała nie wskazuje sposobu i celu wykorzystania paliw, który jest objęty ograniczeniami. Oznacza to, że uchwała obejmuje wszystkie instalacje, które wydzielają lub dostarczają ciepło, zarówno instalacje wykorzystywane w celach grzewczych, jak również w celach przygotowania żywności i innych. Należy bowiem zwrócić uwagę, że bez względu na cel stosowania paliw, przebieg procesu spalania i emisja zanieczyszczeń związana ze stosowaniem paliw stałych jest identyczna. Celem regulacji jest ograniczenie emisji zanieczyszczeń do powietrza, dlatego nie może ona przewidywać wyjątków dla procesów, które tę emisję również powodują. Ponadto dzięki objęciu ograniczeniami wszystkich instalacji, w których następuje spalanie paliw, niezależnie od celu stosowania tych paliw, uzyskany zostanie efekt domknięcia ewentualnych luk i możliwości obejścia przepisów. W przypadku wykorzystania paliw nie tylko do celów grzewczych, ale również funkcji dodatkowych (np. przygotowanie żywności), wyeliminowane zostaną wątpliwości czy uchwała ma zastosowanie w tym zakresie.

Brak jest również podstaw do wyłączenia spod zakresu uchwały wykorzystywania instalacji innych niż wyraźnie dopuszczone, na cele związane z wykonywaniem usług gastronomicznych (oprócz przypadków wskazanych w art. 96 ust. 8 POŚ). Wyłączenie takie byłoby sprzeczne z zasadą równości

wyrażoną w art. 32 Konstytucji RP. Wykorzystywanie instalacji innych niż wyraźnie dopuszczone na cele związane z wykonywaniem usług gastronomicznych przez przedsiębiorców charakteryzuje się tą samą cechą co przygotowanie żywności przez podmioty nieświadczące usług gastronomicznych. Cechą tą jest emisja zanieczyszczeń do atmosfery. Jednocześnie brak jest podstaw do stwierdzenia, że wyłączenie usług gastronomicznych byłoby uzasadnione. Zważywszy na cele niniejszej uchwały należy przyznać prymat zasadom sprawiedliwości społecznej (art. 2 Konstytucji RP) oraz zapobiegania negatywnym dla zdrowia skutkom degradacji środowiska (art. 68 ust. 4 Konstytucji RP) nad zasadą swobody prowadzenia działalności gospodarczej (art. 22 Konstytucji RP). Jeżeli wymaga się poddania ograniczeniom wskazanym w niniejszym akcie także od osób niezamożnych, które nie prowadzą działalności gospodarczej, to nie byłoby uzasadnione wyłączenie z zakresu uchwały osób prowadzących działalność gospodarczą. Ponadto stopień zanieczyszczenia powietrza uzasadnia podjęcie działań zdecydowanych, gdyż obecne tylko takie są w stanie wpłynąć na zapobieganie negatywnych dla zdrowia skutków degradacji środowiska. Ograniczenia wskazane w niniejszej uchwale są podejmowane w granicach upoważnienia ustawowego wskazanego w art. 96 POŚ i są niezbędne ze względu na ważny interes publiczny, jakim jest wyrażone w §1 uchwały zapobieganie negatywnemu wpływowi zanieczyszczeń na ludzi i środowisko.

Uchwała nie zawiera szczególnych okresów obowiązywania ograniczeń w ciągu roku. Intencją uchwałodawcy jest aby ograniczenia obowiązywały przez cały rok. Związane jest to z koniecznością zmniejszenia całorocznej emisji zanieczyszczeń. Ponadto wyznaczone w uchwale poziomy emisji zanieczyszczeń określone są w ramach procedury badawczej instalacji niezależnej od pory roku. Celem uchwały jest trwałe ograniczenie emisji zanieczyszczeń m.in. poprzez wyeliminowanie spalania paliw stałych innych niż biomasa o ograniczonej wilgotności (przede wszystkim węgla). Ograniczenia powinny zatem obowiązywać nieprzerwanie od momentu wprowadzenia.

Na podstawie art. 96 ust. 7 pkt 3 ustawy Prawo ochrony środowiska określono obowiązki podmiotów objętych uchwałą w zakresie niezbędnym do kontroli realizacji uchwały. Podmioty eksploatujące instalacje zostały zobowiązane do wykazania za pomocą dokumentów spełnianie wymagań określonych w niniejszej uchwale poprzez przedstawienie dokumentów potwierdzających spełnienie tych wymagań. Katalog dokumentów, które mogą być wykorzystane w tym celu pozostaje otwarty, mogą to być w szczególności: dokumentacja z badań, dokumentacja techniczna urządzenia, instrukcja dla instalatorów i użytkowników, deklaracja właściwości użytkowych.

Realizacja uchwały

Realizacja niniejszej uchwały wymaga zaangażowania miasta Oświęcim, które posiada kompetencje m.in. w zakresie zaopatrzenia mieszkańców w ciepło,

kształtowania polityki przestrzennej, wydawania pozwoleń na budowę, udzielania dotacji mieszkańcom do wymiany kotłów opalanych paliwami stałymi i udzielania pomocy społecznej.

By ograniczyć emisję zanieczyszczeń i doprowadzić do osiągnięcia poziomów dopuszczalnych i docelowych zanieczyszczeń, Miasto Oświęcim podejmuje działania ukierunkowane przede wszystkim na likwidację tzw. niskiej emisji, tj. emisji z nieefektywnych kotłów i pieców na węgiel i drewno.

Miasto Oświęcim od wielu lat z własnych środków udziela dotacji do wymiany starych źródeł ciepła na nowe źródła, których funkcjonowanie nie powoduje emisji pyłów i wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych tj. dotacji do zakupu kotłów gazowych, elektrycznych, podłączenia do miejskiej sieci ciepłowniczej, pomp ciepła, instalacji fotowoltaicznych oraz kolektorów słonecznych.

W latach 2013-2020 w ramach środków budżetu Miasta Oświęcim wymienione zostały 542 przestarzałe źródła ciepła zasilane paliwami stałymi. Łączna kwota dotacji udzielonych we wskazanych latach wynosi 2 900 805 zł. Zlikwidowane źródła ciepła zastąpione zostały niskoemisyjnymi kotłami węglowymi (151 szt.), kotłami gazowymi (303 szt.), ogrzewaniem z sieci ciepłowniczej (29 szt.), niskoemisyjnymi kotłami biomasowymi (2 szt.), pompami ciepła połączonymi z instalacją fotowoltaiczną (16 szt.), kotłami elektrycznymi (1 szt.) oraz instalacjami kolektorów słonecznych (35 szt.).

W 2021 r. Miasto Oświęcim realizuje programy dotacyjne w następującym zakresie:

- a) *“Wymiana kotłów węglowych na kotły gazowe, olejowe, elektryczne – dotacja”* program o całkowitej wartości 858 000,00 zł. Dotychczas złożonych zostało 121 wniosków na wymianę starych źródeł ciepła na kotły gazowe, a 19 dotacji zostało rozliczonych.
- b) *“Wymiana kotłów węglowych na podłączenie do miejskiej sieci ciepłowniczej – dotacja”* program o całkowitej wartości 30 000,00 zł.
- c) *“Wymiana kotłów węglowych na pompy ciepła oraz instalacje fotowoltaiczne – dotacja”* program o całkowitej wartości 66 000,00 zł.
- d) *“Montaż kolektorów słonecznych – dotacja”* program o całkowitej wartości 15 000,00 zł.

Poza programami dotacji do wymiany źródeł ciepła Miasto Oświęcim utworzyło program osłonowy, którego celem jest zapewnienie dopłat dla mieszkańców o niskich dochodach w przypadku zwiększenia kosztów ogrzewania po wymianie źródła ciepła na ekologiczne. Wprowadzony program pozwala na uniknięcie pogorszenia sytuacji finansowej najuboższych mieszkańców po zrealizowaniu inwestycji. W dniu 29 sierpnia 2018 r. Rada Miasta Oświęcim podjęła

uchwałą Nr LII/1007/18 w sprawie lokalnego programu pomocy społecznej w postaci Lokalnego Programu Ochronowego dla najuboższych mieszkańców miasta Oświęcim, którzy ponoszą zwiększone koszty grzewcze lokalu mieszkalnego związane z trwałą zmianą systemu ogrzewania opartego na paliwie stałym na jeden z systemów ekologicznych. W wyniku przeprowadzonej analizy funkcjonowania Programu, w tym wysokości przyjętych kryteriów i maksymalnej wysokości pomocy, został on znowelizowany uchwałą Nr XXV/390/20 Rady Miasta Oświęcim z dnia 26 sierpnia 2020 roku.

W latach 2013-2020 na terenie miasta zlikwidowano łącznie 642 nieefektywne źródła ciepła zasilane paliwami stałymi oraz zainstalowano 40 instalacji odnawialnych źródeł energii (*Podsumowania realizacji Programu ochrony powietrza dla województwa małopolskiego*). Ponadto w ramach Programu Czyste Powietrze złożono 58 wniosków o dofinansowanie do wymiany źródła ogrzewania od powstania programu do końca 2020 r. Miasto Oświęcim prowadzi także regularne kontrole palenisk pod kątem przestrzegania przepisów uchwały antysmogowej oraz zakazu spalania odpadów i pozostałości roślinnych. W latach 2013-2020 na obszarze miasta przeprowadzono łącznie 1 323 kontrole.

Niniejsza uchwała jest aktem prawa miejscowego i stanowi źródło prawa powszechnie obowiązującego na ww. obszarze, co umożliwi uwzględnienie zapisów uchwały w toku rozstrzyganych spraw. W prowadzonych postępowaniach administracyjnych, między innymi w oparciu o ustawę z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 741 z późn. zm.) i ustawę z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1333 z późn. zm.), możliwe będzie wiążące ustalenie warunków dla poszczególnych inwestycji w zakresie dopuszczalnych rodzajów paliw ze względu na wymogi ochrony powietrza, a obowiązek ten będzie egzekwowany przy podejmowaniu działań inwestycyjnych.

Zadania kontrolne w zakresie przestrzegania przepisów wprowadzonych niniejszą uchwałą będą prowadzić w szczególności:

- Straż Miejska Miasta Oświęcim, na podstawie art. 10 ust.1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1795 z późn. zm.),
- Policja, w oparciu o art. 1 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 360 z późn. zm.),
- Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w Oświęcimiu, na podstawie art. 81 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1333 z późn. zm.),

- Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska, w oparciu o art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 995 z późn. zm.).

Sankcje stosowane w przypadku naruszenia postanowień uchwały określone zostały w art. 334 Prawa ochrony środowiska, który stanowi, że: „*Kto nie przestrzega ograniczeń, nakazów lub zakazów, określonych w uchwale sejmiku województwa przyjętej na podstawie art. 96, podlega karze grzywny.*” Zgodnie z art. 24 Kodeksu wykroczeń grzywna wynosi od 20 zł do 5 000 zł, przy czym w postępowaniu mandatowym można nałożyć grzywnę w wysokości do 500 zł, a jeżeli czyn wyczerpuje znamiona wykroczeń określonych w dwóch lub więcej przepisach ustawy 1 000 zł (art. 96 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia). Organami uprawnionymi do nakładania mandatów na podstawie art. 334 Prawa ochrony środowiska na gruncie aktualnego stanu prawnego jest Policja i Inspektorzy Inspekcji Ochrony Środowiska.

Zgodnie z art. 96 ust. 9 POŚ, o której mowa w ust. 1, jest aktem prawa miejscowego. Postanowienie to oznacza, że uchwała musi być opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Małopolskiego. Jej wejście w życie nastąpi 1 stycznia 2022 roku. Takie rozwiązanie (wejście w życie nie po upływie 14 dni od ogłoszenia, a w terminie dłuższym) jest zgodne z art. 4 ust.1 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1461), zgodnie z którym akty normatywne, zawierające przepisy powszechnie obowiązujące, ogłaszane w dziennikach urzędowych wchodzi w życie po upływie czternastu dni od dnia ich ogłoszenia, chyba że dany akt normatywny określi termin dłuższy.

Reasumując, Sejmik Województwa Małopolskiego w celu ochrony zdrowia mieszkańców oraz ograniczenia negatywnego oddziaływania zanieczyszczeń na środowisko, wprowadza dla obszaru Miasta Oświęcim ograniczenia w zakresie eksploatacji instalacji, w których następuje spalanie paliw. Niniejsza uchwała stanowi realizację zapisów Programu ochrony powietrza dla województwa małopolskiego oraz krajowej strategii ochrony powietrza.